

شرحی بر مسح با روغن

مسح به مفهوم لمس، مالیدن، یا آغشتن با روغن است. مسح با روغن امری معمول در دوران کتاب مقدس و بخصوص در عهد قدیم بوده که تا کنون نیز ادامه داشته است. روغن مسح معمولاً از روغن زیتون تهیه می‌شود.

اما کلیساهای کاتولیک و ارتدکس روغن مسح را از روغن زیتون یا روغن برگ بو تهیه کرده و در کار تهیه روغن مقدس بیش از همه از بالزام (مواد معطر صمغی حاوی ترکیبات اتری و خواص مرهمی) استفاده می‌کنند و عصاره گل‌های زیادی را هم به کار می‌برند. روغن مقدس معمولاً هر هفت سال یک بار تهیه و تبرک می‌شود و هر بار روغن مقدس جدید را با روغن مقدس قدیمی مخلوط می‌سازند و اسقف آنرا تبرک می‌کند.

هدف از مسح با روغن

در کتاب مقدس ما با وضعیتهای متفاوتی از مسح نمودن روبرو می‌شویم که شامل اشخاص، مکانها یا چیزهای مورد مسح قرار گرفته با روغن می‌شود، مسح با روغن به منظور تخصیص، تقدیس و جدا شده و وقف برای خداوند انجام می‌شده است.

در عهد جدید ما در کتاب یعقوب ۵: ۱۴ با آیه‌ای روبرو می‌شویم که از مشایخ کلیسا خواسته می‌شود تا بیماران را با روغن مسح نموده و برای آنها دعا کنند. “و هرگاه کسی از شما بیمار باشد، کشیشان کلیسا را طلب کند تا برایش دعا نمایند و او را به نام خداوند به روغن تدهین کنند”.

مسح با روغن در تحت عهد قدیم برای نشان کردن یک شخص به عنوان وقف شده برای خدمت به خداوند استفاده می‌شده است؛ از قبیل کاهنان (خروج ۲۸: ۴۱) و پادشاهان (اول سموئیل ۱۰: ۱). این امکان نیز وجود دارد که مسح اشاره شده در کتاب یعقوب دلالت بر چنین وقفی داشته باشد یعنی شخص بیمار برای سلامتی به خداوند تخصیص داده می‌شود.

در کتاب مرقس ۶: ۱۳ ما با آیه دیگری در ارتباط با شاگردان مسیح روبرو می‌شویم. “و بسیار دیوها را بیرون کردند و مریضان کثیر را روغن مالیده، شفا دادند”.

تنها نقطه دیگری که در عهد جدید ما با شفای بیمار در ارتباط با مسح با روغن روبرو می‌شویم حکایت سامری نیکو در کتاب لوقا فصل ۱۰ می‌باشد. “پس پیش آمده، بر زخمهای او روغن و شراب ریخته، آنها را بست و او را بر مرکب خود سوار کرده، به کاروانسرای رسانید و خدمت او کرد” (لوقا ۱۰: ۳۴).

در اینجا ما با روغن و شراب به عنوان یک نوع داروی پزشکی برای مداوای بیمار روبرو می‌شویم. وقتی شخصی بیمار است ما با استفاده از دارو و ایمان به خداوند برای شفای بیمار در واقع توکل خود را بر خداوند قرار می‌دهیم. در واقع روغن مسح دارای دو جنبه روحانی و غیر روحانی می‌باشد.

در کتاب مقدس ما با دو نوع روغن مسح روبرو می‌شویم یکی از آنها برای مسح نمودن و دیگری برای مداوای بیماران بوده است. روغ مسح فقط توسط کاهنان و برای مسح مسئولین و ادوات خیمه مقدس بکار می‌رفته و هیچ کس دیگر حق ساخت و استفاده از آنرا نداشته است (خروج ۳۰: ۳۱-۳۲).

اما استفاده از روغن به عنوان مرهم برای مداوای بیماران در میان یهودیان رواج داشت و ما شاهد ادامه آن در عهد جدید توسط شاگردان مسیح نیز هستیم.

امروز نیز برخی از کلیساها مبادرت به مسح روغن برای شفای بیماران به عنوان جدا ساختن و وقف بیمار به خداوند می‌کنند و برخی دیگر از کلیساها نیز صرفاً مبادرت به دست‌گذاری و دعا برای شفای بیماران می‌کنند. اما در هر دو صورت در انتها این خداوند است که شفا را جاری می‌سازد. “لیکن بدون ایمان تحصیل رضامندی او محال است” (عبرانیان ۱۱: ۶).
فراموش نکنیم بدون ایمان هیچ برکت و شفایی جاری نخواهد شد.

